

USNESENÍ

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Čermákovou ve věci

oprávněné: **TORSION Invest a.s.**, IČO 08615870
se sídlem K Brance 1171/11, 155 00 Praha - Stodůlky
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kňávou
se sídlem Sokolská 536/22, 779 00 Olomouc

proti
povinným: 1. [REDAKCE], narozená [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
2. [REDAKCE], narozená [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
obě zastoupeny advokátem Mgr. Petrem Němcem
se sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha

o zastavení exekuce

takto:

- I. Exekuce, k jejímuž vedení byl dne 6. 10. 2020 pověřen soudní exekutor Mgr. Daniel Vlček, Exekutorský úřad Praha 7, se zastavuje.
- II. Povinným se náhrada nákladů exekučního řízení nepřiznává.
- III. Soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce.
- IV. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Mostě dne 6. 10. 2020 pověřil soudního exekutora Mgr. Daniela Vlčka, Exekutorský úřad Praha 7, k vedení exekuce proti povinným na základě exekučního návrhu společnosti Barlog Capital a.s. (tehdejší oprávněné) ze dne 22.6.2020 ve znění opravy ze dne 24.9.2020. Exekučním titulem byl rozhodčí náleze ze dne 25.9.2018, sp.zn. 6178/2017 vydaném rozhodcem JUDr. Monikou Ivan (dále také jen „exekuční titul“ nebo „rozhodčí náleze“). Společnost Barlog Capital a.s. se domáhala uspokojení své pohledávky ve výši 14 220 Kč s příslušenstvím, dále smluvní pokuty ve výši 21 934 Kč a na nákladech rozhodčího řízení požadovala částku ve výši 4 225 Kč.
2. Návrhem ze dne 29.6.2022 ve znění doplnění ze dne 3.1.2023 se povinné domáhaly odkladu a zastavení exekuce s odůvodněním, že povinné uzavřely s právní předchůdkyní společnosti Barlog Capital a.s., společností JET Money s.r.o. (dále jen „právní předchůdkyní oprávněné“), dne 10.9.2014 smlouvu o úvěru č. 82014-4957 a téhož dne i rozhodčí smlouvu. Rozhodčí smlouva je adhezního charakteru, byla formulována právní předchůdkyní oprávněné, jen ta navrhovala jména rozhodců, povinné neměly možnost určit jinou osobu rozhodce a rozhodčí smlouva a volba rozhodců nebyla s povinnými individuálně projednána. Právní předchůdkyní oprávněné byly do rozhodčí smlouvy začleněny rozhodci rozhodující pro ni mnoho sporů. Jsou tak na ní ekonomicky závislí. Povinné se ve věci nedomáhají věcného přezkumu rozhodčího nálezu, ale přezkumu pravomoci rozhodce vydat rozhodčí náleze. Rozhodčí náleze nebyl povinné č. 2 řádně doručen, neboť oznámení o možnosti vyzvednout rozhodčí náleze bylo vyvěšeno na úřední desce rozhodce. Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá oprávnění rozhodce zřizovat vlastní úřední desku. Oznámení mělo být vyvěšeno na úřední desce příslušného soudu, na který se měl rozhodce obrátit. Na základě smlouvy o úvěru byl povinným poskytnut úvěr ve výši 12 000 Kč. Celkové náklady úvěru ve výši 8 640 Kč se skládaly z úroku ve výši 20 %, tj. 2 400 Kč, administrativního poplatku a dále z úplaty, která není v úvěrové smlouvě nijak definovaná, tj. z částky 5 880 Kč. Celková částka 20 640 Kč byla splatná ve 13 měsících. Úrok činil ve skutečnosti 101,96 % a RPSN 187,6 %, což je ve zjevném rozporu s dobrými mravy. Pro případ prodlení s úhradou jakékoliv splátky, mohl být úvěr právní předchůdkyní oprávněně zesplatněn, což následně právní předchůdkyně oprávněně i učinila, neboť povinné se ocitly v prodlení s úhradou splátky. Smluvní pokuta byla sjednána ve výši 0,2% denně z dlužné částky. Smlouva o úvěru je absolutně neplatná pro zjevné přičení se dobrým mravům. Rozhodčí smlouva byla přímo navázána na smlouvu o úvěru a tvořily spolu účelový konstrukt zajišťující nemravné obohacení právní předchůdkyní oprávněně a rozhodce tak neměl pravomoc spory rozhodovat. Rozhodčí nález je tak neplatný (nicotný). Právní předchůdkyně oprávněně rovněž s odbornou péčí neposoudila schopnost povinných splácet spotřebitelský úvěr.

3. Oprávněná (viz usnesení soudního exekutora ze dne 4.12.2020, č.j. 101 EX 01183/20-056, o procesním nástupnictví) se zastavením exekuce v plném rozsahu nesouhlasila s odůvodněním, že na základě částečného zpětvzetí exekučního návrhu požaduje po povinných již pouze zbylou část neuhrazené jistiny ve výši 5 580 Kč (na jistinu 12 000 Kč povinné uhradily do zahájení exekučního řízení celkem 6 420 Kč) spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 5 580 Kč od 13.11.2015 do zaplacení, náklady nalézacího řízení a náklady exekučního řízení. Takto nově definovaný nárok odpovídá nároku na bezdůvodné obohacení při absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy. Exekuční titul může být nezpůsobilým exekučním titulem maximálně v rozsahu, ve kterém přesahuje nárok oprávněné na bezdůvodné obohacení. V exekuci rovněž nelze přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu. Rozhodčí smlouva je oddělitelná od úvěrové smlouvy, proto se případná absolutní neplatnost úvěrové smlouvy na rozhodčí smlouvu nevztahuje. Rozhodčí nález byl povinné 2 řádně doručen na doručovací adresu uvedenou povinnou 2 v záhlaví rozhodčí smlouvy. Tato doručovací adresa se nezměnila. Protože zásilka nebyla povinnou 1 vyzvednuta, nastala fikce doručení. Na úřední desce rozhodce pak bylo vyvěšeno sdělení. V rozhodčí smlouvě bylo uvedeno, kde se nachází úřední deska rozhodce.
4. Vzhledem ke skutečnosti, že oprávněná nesouhlasila se zastavením exekuce, postupoval soudní exekutor dle § 55 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále je „e.ř.“), a věc předložil k rozhodnutí soudu.
5. Soud ve věci nařídil jednání a věc projednal dle § 101 odst. 3 o.s.ř. v nepřítomnosti oprávněné, neboť oprávněná se z jednání omluvila a zároveň požádala, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Soud tak vycházel z obsahu spisu a z provedených důkazů.
6. Soud na základě provedeného dokazování zjistil ve věci následující skutkový stav:

Pověření soudního exekutora ze dne 6.10.2020 (*viz pověření*) bylo vydáno na základě exekučního návrhu společnosti Barlog Capital a.s. ze dne 22.6.2020 ve znění opravy ze dne 24.9.2020 (*viz exekuční návrh, viz oprava exekučního návrhu*) podloženém exekučním titulem: rozhodčím nálezem ze dne 25.9.2018, sp.zn. 6178/2017 vydaném rozhodcem Mgr. Monikou Ivan (*viz exekuční titul*). Exekučním titulem bylo povinným uloženo zaplatit společnosti Barlog Capital a.s. společně a nerozdílně částku 14 220 Kč spolu úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 14 220 Kč od 13.11.2015 do zaplacení spolu se smluvní pokutou ve výši 21 934 Kč a náhradou nákladů nalézacího řízení ve výši 4 225 Kč. Vykonatelnost exekučního titulu vůči povinné 1 nastala dne 20.11.2018 a vůči povinné 2 dne 30.11.2018 (*viz exekuční titul*). Tyto nároky pak byly uplatněny v exekučním návrhu (*viz exekuční návrh, viz oprava exekučního návrhu*). Usnesením soudního exekutora ze dne 1.7.2022, č.j. 101 EX 01183/20-191, byl odmítnut návrh povinných na odklad exekuce ze dne 29.6.2022. Usnesení nabylo právní moci dne 23.7.2022 (*viz usnesení*). Usnesením soudního exekutora ze dne 1.8.2022, č.j. 101 Ex 01183/20-198, byl návrh povinných ze dne 29.6.2022 na zastavení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

exekuce odmítnut (*viz usnesení*). Toto usnesení bylo následně usnesením soudního exekutora ze dne 19.8.2022, č.j. 101 EX 01183/20-202, zrušeno na základě odvolání povinných (*viz odvolání, viz usnesení*). Usnesením soudního exekutora ze dne 16.8.2022, č.j. 101 EX 01183/20-200 byla exekuce na návrh oprávněné částečně zastavena (*viz návrh na částečné zastavení exekuce, viz usnesení*). Toto usnesení bylo následně na základě odvolání povinných zrušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.10.2022, č.j. 14 Co 188/2022-229 (*viz odvolání ve znění jeho doplnění, viz sdělení soudního exekutora, viz usnesení*).

Ze smlouvy o úvěru č. 82014-4957 uzavřené mezi účastníky dne 10.9.2014 soud zjistil, že právní předchůdkyně oprávněné uzavřela s povinnými smlouvu o úvěru, na jejímž základě byl povinným poskytnut bezúčelový hotovostní spotřebitelský úvěr ve výši 12 000 Kč, jehož převzetí povinné potvrdily podpisem této smlouvy. Povinné se zavázaly vrátit jistinu 12 000 Kč spolu s náklady spotřebitelského úvěru ve výši 8 640 Kč, celkem 20 640 Kč prostřednictvím 13 splátek ve výši 1 560 Kč měsíčně. RPSN činila 187,6 % Celkové náklady spotřebitelského úvěru se skládaly z úplaty, administrativního poplatku ve výši 360 Kč (3 % z jistiny) a smluvního úroku ve výši 20 % z jistiny. Pro případ prodlení povinných plnit řádně a včas si smluvní strany sjednaly smluvní pokutu ve výši 0,2 % z dlužné částky za každý započatý den prodlení s úhradou dlužné splátky. Zároveň byly povinné upozorněny na možnost uplatnění zákonného úroku z prodlení ze strany právní předchůdkyně oprávněné při prodlení povinných hradit sjednané splátky. Při prodlení povinných s úhradou kterékoliv splátky řádně a včas byla mezi smluvními stranami sjednána možnost zesplatnění úvěru právní předchůdkyní oprávněné (*viz úvěrová smlouva*). Bonita povinných měla být posouzena na základě údajů uvedených povinnými v žádosti o poskytnutí úvěru (*viz úvěrová smlouva*). Jako doručovací adresu povinná 1 uvedla [REDAKCE]. Povinná 2 žádnou doručovací adresu neuvedla, ale uvedla adresu trvalého pobytu na adrese [REDAKCE], [REDAKCE]. Součástí úvěrové smlouvy byl splátkový kalendář (*viz splátkový kalendář*). Povinné na úvěr uhradily za období od 10.9.2014 do 14.4.2015 celkem 6 420 Kč. Pouze první a druhá splátka byla povinnými uhrazena řádně a včas. Od třetí splátky splatné dne 9.11.2014 povinné nedodržovaly splatnost ani výši dohodnutých splátek (*viz splátkový kalendář*). V rámci exekuce byla po povinných vymožena částka 2x 1 492 Kč a částka 5 003 Kč (*viz přehled plateb*).

Z rozhodčí smlouvy se podává, že právní předchůdkyně oprávněné ujednala s povinnými, že veškeré majetkové spory ze smlouvy o úvěru č. 82014-4957 ze dne 10.9.2014, jakož i spory související se smlouvou o úvěru, budou rozhodovány v rozhodčím řízení stranami určeným rozhodcem, a to JUDr. Monikou Bezděkovou, zapsanou v Seznamu rozhodců pod č. 177. Pro případ, že by tento rozhodce případný spor nerozhodoval, si strany určily jmenovitě náhradní rozhodce. Dále se smluvní strany dohodly na pravidlech rozhodčího řízení s odkazem na přiměřenou aplikaci zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) pro řešení otázek mezi stranami neupravenými, např. v případě doručování písemností v rozhodčím řízení. Mimo jiné se smluvní strany dohodly, že doručovacími adresami budou adresy uvedené v záhlaví rozhodčí smlouvy, nebude-li následně sdělena jiná doručovací adresa druhé smluvní straně/rozhodci. Jako doručovací adresu povinná 1 uvedla [REDAKCE]. Povinná 2 žádnou doručovací adresu neuvedla, ale uvedla adresu trvalého pobytu na adrese [REDAKCE]. Úřední deska rozhodce se nacházela na adrese Legionářská 1319/10, Olomouc a rovněž byla dálkově přístupná přes webové stránky www.adhocrozhodce.cz/verejnadeska (*viz rozhodčí smlouva*). Oznámeními ze dne 9.11.2015 byl úvěr zesplatněn z důvodu prodlení povinných s úhradou sjednaných splátek (*viz oznámení*). Oznámení bylo doručováno povinné 1 na adresu [REDAKCE] a povinné 2 na adresu [REDAKCE] (*viz výpis z podací knihy*). Oznámeními ze dne 12.2.2016 byly povinné vyzooměny o postoupení pohledávky právní předchůdkyně oprávněné společnosti Barlog Capital a.s. Předžalobní upomínka ze dne 28.3.2017 byla doručována povinné 1 na adresu [REDAKCE] a povinné 2 na adresu [REDAKCE] (*viz výpis z podací knihy*). Návrhem na vydání rozhodčího nálezu ze dne 29.6.2017 uplatnila společnost Barlog Capital a.s. na povinných nárok na zaplacení částky 14 220 Kč spolu s příslušenstvím a smluvní pokuty ve výši Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

21 934 Kč. Rozhodce JUDr. Monika Ivan zapsaná v seznamu rozhodců pod č. 177 přijal dne 27.10.2017 funkci rozhodce (*viz přijetí funkce rozhodce*). Rozhodce zaslal povinným výzvu ze dne 6.12.2017 spolu s návrhem na vydání rozhodčího nálezu k vyjádření se k tomuto návrhu (*viz výzva*). Zásilka byla doručena osobně povinné 2 dne 13.12.2017, která převzetí zásilky stvrdila podpisem (*viz doručeníka*). Povinné 1 byla zásilka doručována na adresy [REDAKCE]. Zásilky nebyly povinné 1 doručeny (*viz zásilky*). Dne 4.1.2018 vyvěsil rozhodce na úřední desce výzvu a sdělení o možnosti vyzvednutí zásilky, vše adresováno povinné 1 (*viz výzva, viz sdělení*). Rozhodčím nálezem bylo návrhu společnosti Barlog Capital, a.s. vyhověno rozhodcem v plném rozsahu (*viz rozhodčí nález*). Rozhodčí nález byl doručen povinné 1 dne 15.11.2018 na adresu [REDAKCE], což povinná stvrdila podpisem na zásilce (*viz doručeníka*). Povinné 2 byl rozhodčí nález doručován na adresu [REDAKCE]. Zásilka nebyla povinné 2 doručena (*viz zásilka*). Dne 4.12.2018 vyvěsil rozhodce povinným na úřední desce sdělení o možnosti vyzvednutí zásilky (*viz sdělení*).

K uvedeným důkazům povinná 1 uvedla, že nějakou listinu obdržela, ale nerozuměla jí, protože je neslyšící. Má asi 3-4 úvěry. Navrhovala splátky ve výši 1 000 Kč. Úvěr splácela sama. Přestala splácet, protože byla těhotná a nestačily jí peníze. Hodně se stěhovala a na dluh zapomněla, nikdo jí ohledně dluhu nekontaktoval. Ví, že se něco řešilo v Olomouci, předžalobní výzvu obdržela, snažila se věřitele kontaktovat, chtěla splácet, ale nikdo s ní nechtěl komunikovat. Doložit komunikaci nemůže, protože má nový e-mail. Na nějakou exekuci ve výši 113 000 Kč je jí něco strháváno z účtu.

Povinná 2 k důkazům uvedla, že nemá moc dluhů. Předžalobní výzvu ani rozhodčí nález nedostala. Zřejmě zapomněla, že obdržela rozhodčí žalobu. Něco je jí exekučně strháváno z důchodu. Úvěr splácela povinná 1. V úvěrové smlouvě figurovala spíše jako ručitel. Obsahu rozhodčí žaloby s ohledem na věk nerozumí.

Obě povinné uvedly, že úvěrovou smlouvu jen podepsaly, ale nečetly, protože by jí stejně nerozuměly. Pro ně jako neslyšící je složitější pochopit text, protože mají chudší slovní zásobu. Člověk jednající za věřitele jim k úvěrové smlouvě pouze řekl, že to mají podepsat. Chtěly po něm informace, ale nic jim neřekl. O došlých zásilkách se vzájemně informovaly. Obě povinné rozumí podstatě úvěrových smluv, tedy že musí vrátit půjčenou částku a k tomu něco navíc. Nepamatují si, jaký v té době měly příjmy a majetek, nevzpomínají si, zda byly dotazovány na příjmy a majetek.

7. Po právní stránce soud posoudil věc následovně:

Dle § 52 odst.1 e.ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Dle § 268 odst.1 písm.a) o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže byl nařízen, ačkoli se rozhodnutí dosud nestalo vykonatelným.

Dle § 268 odst.1 písm.h) o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřijatelný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Dle § 19 odst. 1 věta první zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „z.r.ř.“), ve znění účinném od 1.4.2012, strany se mohou dohodnout na postupu, kterým mají rozhodci vést řízení.

Dle § 19a z.r.ř. ve znění účinném od 1.1.2014 rozhodce doručí písemnost na adresu datové schránky; není-li možné písemnost doručit do datové schránky, doručí písemnost na elektronickou adresu, kterou adresát rozhodci sdělil nebo kterou určil jako doručovací v rozhodčí smlouvě. Není-li možné doručit písemnost na adresy uvedené výše, doručí rozhodce písemnost na adresu, kterou adresát rozhodci sdělil nebo adresu uvedenou v rozhodčí smlouvě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

Dle § 23 písm.a) z.r.ř. ve znění účinném od 1.4.2012 rozhodčí řízení končí právní mocí rozhodčího nálezu.

Dle § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.

Dle 2048 o.z. platného do 30.6.2021 ujednají-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitém.

Dle § 1 věta druhá zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), spotřebitelským úvěrem se rozumí odložená platba, půjčka, úvěr nebo jiná obdobná finanční služba poskytovaná nebo přislíbená spotřebiteli věřitelem, nebo zprostředkovatelem.

Dle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.

Dle § 580 odst. 1 o.z. neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.

Dle § 588 o.z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.

8. Na základě provedeného dokazování, kdy soud provedené důkazy posoudil jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, má soud za prokázané, že smlouva o úvěru spolu s rozhodčí smlouvou byla mezi právní předchůdkyní oprávněné a povinnými uzavřena dne 10.9.2014. Právní předchůdkyní oprávněné byl povinným jako spotřebitelem poskytnut úvěr ve výši 12 000 Kč, který se povinné zavázaly vrátit ve 13 měsíčních splátkách ve výši 1 560 Kč. Spolu s jistinou se povinné zavázaly uhradit i náklady úvěru v celkové výši 8 640 Kč, které se sestávaly z administrativního poplatku ve výši 360 Kč, úplaty a smluvního úroku ve výši 20 % z jistiny. V případě prodlení povinných plnit řádně a včas byla mezi účastníky dohodnuta smluvní pokuta ve výši 0,2 % z dlužné částky za každý den prodlení. Dále byla právní předchůdkyně oprávněné oprávněna uplatnit zákonný úrok z prodlení včetně možnosti zesplatnění úvěru při prodlení povinných s úhradou kteréhokoliv splátky. V rozhodčí smlouvě uzavřené za účelem řešení majetkových sporů ze smlouvy o úvěru či v její souvislosti byl smluvními stranami určen jako první rozhodce JUDr. Monika Bezděková, která se následně přejmenovala na JUDr. Moniku Ivan, jak je zjevné ze shodného čísla, pod kterým byl rozhodce zapsán v seznamu rozhodců (viz rozhodčí smlouva, viz přijetí funkce rozhodce). Tento rozhodce následně i řešil spor z úvěrové smlouvy v rozhodčím řízení. Povinná 1 zaplatila na úvěr celkem 6 420 Kč. Již od třetí splátky povinná 1 nehradila splátky řádně a včas. Poslední splátka byla uhrazena dne 14.4.2015. Povinná 2 na úvěr nic neplatila, protože měla za to, že v úvěrové smlouvě vystupuje pouze jako ručitel. Oznámení o zesplatnění úvěru nebylo povinné 1 řádně doručováno, neboť správně měla být závilka poslána na doručovací adresu uvedenou v úvěrové smlouvě, tj. [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

██████████ a nikoliv na adresu ██████████. Stejně tomu bylo i předžalobní výzvy, ohledně které však povinná 1 uvedla, že ji obdržela. Povinné 1 nebyla řádně doručena ani rozhodčí žaloba, která měla být správně zasílána na doručovací adresu uvedenou v rozhodčí smlouvě, tj. ██████████ a nikoliv na adresy ██████████ nebo ██████████. Povinné 2 bylo oznámení o zesplatnění a předžalobní výzva doručována dle podací knihy na adresu ██████████, tj. na adresu uvedenou povinnou 2 ve smlouvě o úvěru jako adresu trvalého pobytu. Žádnou doručovací adresu povinná 2 v úvěrové smlouvě neuvedla. Rozhodčí žaloba byla řádně doručena povinné 2 na adresu ██████████, jak je zřejmé z podpisu na doručence. Povinné 1 byl řádně doručen rozhodčí nález na adresu ██████████, jak je zřejmé z podpisu na doručence. Povinné 2 byl rozhodčí nález doručován na adresu ██████████, tj. na adresu uvedenou povinnou 2 v rozhodčí smlouvě jako adresa trvalého pobytu. Na exekučním titulu byla vyznačena doložka vykonatelnosti dne 20.11.2018 (povinná 1) a 30.11.2018 (povinná 2). Na základě vykonatelného exekučního titulu podala společnost Barlog Capital a.s. exekuční návrh k vymožení pohledávky z exekučního titulu. Soudní exekutor byl pověřen vedením exekuce dne 6.10.2020. V průběhu exekuce byla vymožena celková částka 7 987 Kč. Žádost o poskytnutí úvěru, v níž by povinné uvedly své majetkové poměry, nebyla v rozhodčím spisu nalezena. Oprávněná se z nařízeného jednání omluvila, proto ji soud nemohl vyzvat ve smyslu § 118a o.s.ř. k předložení předmětné listiny. Soud není oprávněn ani povinen poskytovat poučení jinak a ani není povinen jen z tohoto důvodu odročovat jednání (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27.10.2010, sp.zn. III US 2848/2010).

9. Nad rámec odůvodnění, jen pro doplnění soud k námitce povinných, že povinné 1 nebylo řádně doručeno oznámení o zesplatnění pohledávky ani předžalobní výzva, neboť bylo doručováno na chybnou adresu, soud uvádí, že přinejmenším předžalobní výzvu doručovanou na adresu ██████████ povinná 1 obdržela, neboť to při jednání soudu výslovně uvedla. Na této adrese si povinná 1 následně převzala i exekuční titul. V případě povinné 2 té bylo od začátku doručováno na adresu trvalého pobytu, kterou uvedla v úvěrové smlouvě i v rozhodčí smlouvě a na níž si posléze převzala rozhodčí žalobu.
10. V rámci exekuce je však podstatné, zda tu byl od počátku vykonatelný exekuční titul, na jehož základě bylo možné pověřit soudního exekutora vedením exekuce. Aby exekuční titul nabyl vykonatelnosti, musí být účastníkovi řízení řádně doručen. V případě povinné 1 byl exekuční titul bezpochyby řádně doručen, neboť jeho převzetí stvrdila svým podpisem na doručence. V případě povinné 2 byl exekuční titul povinné doručován na adresu ██████████. Tato adresa byla povinnou 2 uvedena v úvěrové smlouvě a rozhodčí smlouvě jako adresa trvalého pobytu. Smluvní strany si v rozhodčí smlouvě výslovně ujednaly, že adresou pro doručování v rozhodčím řízení jsou adresy uvedené v záhlaví této smlouvy, není-li si vzájemně sdělena smluvními stranami jiná doručovací adresa nebo pokud smluvní strana nesdělí v průběhu rozhodčího řízení rozhodci jinou doručovací adresu. Z č.l. III. písm. a) rozhodčí smlouvy je patrné, že pravidla rozhodčího řízení, na kterých se smluvní strany domluvily, se užijí přednostně. Přiměřené užití o.s.ř. pro doručování písemností včetně rozhodčího nálezu je zde sjednáno podpůrně pro otázky v rozhodčí smlouvě neřešené.
11. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.3.2018, č.j. 20 Cdo 2347/2017 „Podle § 23 zákona č. 216/1994 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2012 končilo rozhodčí řízení vydáním rozhodčího nálezu, jeho doručování již nebylo možno zahrnout mezi otázky, které si strany rozhodčího řízení mohly dohodnout (otázky postupu vedení řízení). Bylo tak třeba trvat na tom, aby se řídilo stejnými pravidly, jimž se řídí doručování rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 20 Cdo 1612/2006). Zákonem č. 19/2012 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2012 novelizován § 23 zákona č. 216/1994 Sb. tak, že rozhodčí řízení je (až na jednu výjimku) skončeno právní mocí rozhodčího nálezu. Podle důvodové zprávy k této novele, mělo toto řešení umožnit stranám, aby si dohodly postup týkající se doručování rozhodčího nálezu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

samostatnou dohodou podle § 19 a nemuselo být postupováno, v návaznosti na judikaturu Nejvyššího soudu, striktně podle ustanovení § 45 a násl. o. s. ř.“ Dále Nejvyšší soud k otázce postupu vyvěšování písemností na úřední desku soudu dle o.s.ř. uvedl, že „aplikace těchto ustanovení by připadala v úvahu teprve za situace, pokud by strany o těchto otázkách žádná pravidla nesjednaly“.

12. Soud uzavírá, že pokud si smluvní strany v rozhodčí smlouvě uzavřené dne 10.9.2014 (tedy po 1.4.2012) dohodly, kde se nachází úřední deska rozhodce, kdy a jak je úřední deska přístupná a jaké písemnosti se budou na ni vyvěšovat (tj. písemnosti ve smyslu § 49 odst. 2 a 4 o.s.ř.), je zjevné, že se smluvní strany dohodly, že písemnosti druhou stranou nepřevzaté se budou vyvěšovat na úřední desku rozhodce a nikoliv (zároveň) u soudu. Pro rozhodce byl dle o.s.ř. pouze závazný postup při doručování zásilek. Tento postup byl dodržen, neboť ve smyslu § 49 odst. 2 o.s.ř. byla povinná 2 doručujícím orgánem, Českou poštou s.p., vyzvána, aby si rozhodčí nález doručovaný povinné 2 na adresu uvedenou v rozhodčí smlouvě ([REDACTED]) vyzvedla v úložní lhůtě 10 dnů. Protože si povinná 2 zásilku nevyzvedla v této lhůtě, nastala fikce doručení rozhodčího nálezu. Sdělení o doručení zásilky povinné 2 pak rozhodce v souladu s rozhodčí smlouvou vyvěsil na své úřední desce na adrese uvedené v rozhodčí smlouvě v souladu s § 49 odst. 4 o.s.ř. Rozhodčí nález tak byl povinné 2 řádně doručen.
13. Soud dále přezkoumal rozhodčí nález ve smyslu aktuální judikatury např. viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.8.2018, sp.zn. 20 Cdo 1449/2018 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.8.2018, sp.zn. 20 Cdo 1632/2018, dle kterých „*ačkoli přezkum věcné správnosti vykonávaného exekučního titulu není v exekučním řízení přípustný, není vyloučeno, aby se otázka platnosti „hlavní“ smlouvy stala významnou pro hodnocení i na ni navazující rozhodčí smlouvy, a to s tím rozhodným směřováním, jímž je posouzení, zda vzhledem k jejímu obsahu a procesu jejího sjednání byla či nikoli dána pravomoc rozhodce k vydání vykonávaného rozhodčího nálezu. I přesto, že neplatnost smlouvy hlavní sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005), a ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu, nelze opomenout uvážít, zda obojí ve svém celku (jak obsahově tak procedurálně) není postiženo kolizí se zde rozhodnými „dobrymi mravy“ (§ 39 obč. zák.), resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“). Je proto třeba posoudit i specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu.“*
14. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.4.2020, sp.zn. 20 Cdo 1857/2019 může za zcela výjimečných okolností odůvodnit zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. i samotná skutečnost, že plnění uložené rozhodčím nálezem na základě smlouvy o úvěru mezi podnikatelem a spotřebitelem spočívá nejen v uložení povinnosti k zaplacení dluhu na poskytnuté a nevrácené částce, ale i v uložení zjevně nepřiměřené povinnosti k zaplacení smluvní pokuty, smluvního úroku a případně úroku z prodlení. A to v případě, že rozhodcem přiznaná smluvní pokuta, úrok a úrok z prodlení jsou v konkrétním případě a ve svém úhrnu v zásadním rozporu s dobrými mravy (srov. s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017).“...“*V případě zcela a naprosto zjevného nesouladu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele přitom není vyloučeno, že již tato okolnost sama o sobě může vést k závěru, že exekuci je na místě zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.*“ Shodně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.5.2020, sp.zn. 20 Cdo 2884/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3.11.2020, sp.zn. 20 Cdo 2834/2020 nebo nález Ústavního soudu ze dne 6.4.2021, sp.zn. I ÚS 3962/2018, který dále uvedl, že v tomto případě je irelevantní, „*zda a jak efektivně hájil povinný svá práva v nalézacím řízení.*“
15. V daném případě byl mezi smluvními stranami sjednán úvěr ve výši 12 000 Kč, přičemž povinné měly vrátit celkem 20 640 Kč. Soud shledal za rozporným s dobrými mravy částku 8 280 Kč představující úrok a úplatu po odečtení administrativního poplatku z celkových nákladů spotřebitelského úvěru (8 640 Kč- 360 Kč). V úvěrové smlouvě není definováno, co tato úplata představuje. Dle usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2006, sp.zn. IV. ÚS 504/2006 představuje úrok „*úplatu za užívání půjčené jistiny.*“ Oprávněná se z nařízeného jednání omluvila, proto jí soud nemohl poučit ve smyslu § 118a o.s.ř. o prokázání, co představuje položka úplaty, nemá-li se sjednat o další skrytý úrok. Soud není oprávněn ani povinen poskytovat poučení jinak a ani není povinen jen Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

z tohoto důvodu odročovat jednání (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27.10.2010, sp.zn. III ÚS 2848/2010).

16. Soud ujednání o úplatě tedy posoudil jako další skrytý úrok. Úrok v celkové výši 8 280 Kč tak činí ve skutečnosti 101,96 %. Úrok poskytovaný bankami domácnostem v září 2014 (v době uzavření úvěrové smlouvy) činil 13,79 %
https://www.cnb.cz/cnb/STAT.ARADY_PKG.VYSTUP?p_period=1&p_sort=2&p_des=50&p_s_estuid=58842&p_uka=1%2C2%2C3%2C4%2C5%2C6%2C7%2C8%2C9%2C10%2C11%2C12%2C13%2C14%2C15%2C16%2C17%2C18%2C19%2C20%2C21%2C22&p_strid=AAABAA&p_od=201409&p_do=201409&p_lang=CS&p_format=0&p_decsep=%2C.
17. Nejvyšší soud v četných rozhodnutích definoval jako nepřiměřenou výši úroku, která je v rozporu s dobrými mravy, úrok ve výši, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejího sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček (viz např. rozsudek Nejvyšší soud ze dne 15.12.2004, sp.zn. 21 Cdo 1484/2004). Lze připustit, že u úvěru či půjček poskytovaných nebankovními subjekty, kdy se obecně předpokládá vyšší míra rizikovosti dlužníka, nemusí v závislosti na okolnostech konkrétního případu být nepřiměřený ani úrok, který je dvojnásobkem či trojnásobkem úrokové míry peněžních ústavů. Není možné však tolerovat extrémní případy, kdy úrok přesahuje obvyklou míru zcela neadekvátním způsobem. Ujednání o takto vysokém úroku (hrubě odporujícím dobrým mravům) je neplatné podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, (nyní dle § 588 o.z.), viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2007, sp.zn. 33 Odo 236/2005. V daném případě sjednaná výše úroku přesahuje více jak 7x výši úroku poskytovanou bankami domácnostem v době uzavření úvěrové smlouvy. I když byla právní předchůdkyně oprávněné nebankovním subjektem, kde rizikovost poskytovaných úvěrů takovým subjektem je obecně vyšší, nelze akceptovat, aby tímto způsobem věřitel nepřiměřeně generoval zisk na úkor svých klientů. Takové jednání je zjevně v rozporu s dobrými mravy.
18. Soud naproti tomu neshledal jako rozpor s dobrými mravy smluvní pokutu ve výši 0,2 % denně z dlužné částky, neboť tato výše je obecně v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.6.2004, sp.zn. 33 Odo 588/2003). Skutečnost, že smluvní pokuta dosáhla částky 21 934 Kč (viz rozhodčí nález) lze přičíst na vrub pouze povinným, neboť se tak stalo v důsledku dlouhodobého prodlení povinných s úhradou dlužné částky. Na nepřiměřenost smluvní pokuty tedy nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“ smluvní pokuty. Opačný závěr je nepřijatelný, neboť by ve svých důsledcích zvýhodňoval dlužníka (čím déle by dlužník své povinnosti neplnil, tím více by byl zvýhodněn při posuzování případné nepřiměřenosti výše smluvní pokuty) a znamenal by zpochybnění funkce, kterou má smluvní pokuta plnit viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.4.2012, sp.zn. 33 Cdo 772/2010 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2013, sp.zn. 33 Cdo 3591/2012). Přiměřenost smluvní pokuty má být zvažována zejména s ohledem na její účel, okolnosti, za nichž byla sjednána, charakter, příp. hodnotu zajištěného závazku, vzájemný poměr hodnoty hlavního závazku a smluvní pokuty apod. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2013, sp.zn.33 Cdo 3591/2012. Smluvní pokuta byla v daném případě jediným zajišťovacím institutem, její výše činila 3,12 Kč denně ve vztahu ke splátce 1 560 Kč. Měsíčně pak činila 93,60 Kč. Smluvní pokuta byla dle soudu sjednána v souladu s o.z., protože plnila funkci utvrzení dluhu a soud zde neshledal žádnou nepřiměřenost, která by vedla k částečné neplatnosti smlouvy o úvěru pro rozpor s dobrými mravy jako tomu bylo výše u smluvního úroku.
19. Soud dále pro úplnost posoudil i úvěryschopnost povinných, neboť přezkum úvěryschopnosti povinného v exekuci připustil i Ústavní soud v nálezu ze dne 26.2.2019, sp.zn. III ÚS 4129/2018, dle kterého „**obecné soudy - a tedy i krajský soud v nyní posuzované věci - by měly poskytovatele úvěrů vést (i třeba cestou případného zastavení exekuce k návrhu povinného)** Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit. Přitom nejde podle Ústavního soudu o žádný zvlášť přísný či dokonce nepřiměřený požadavek; to, zda je reálné splacení dluhu je přece celkem výchozí zásada, kterou by jako obecný princip měly soudy vzít v úvahu bez ohledu na to, zda je v nějakém zákoně výslovně zakotven, anebo nikoli.“

20. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, č.j. 33 Cdo 2178/2018 „*povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. **Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka (srov. Wachtlová, L a Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů č. 145/2010 Sb. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 98-109, ISBN 9788074001185). **Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozuji, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nablédnutím do registru dlužníků, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.“*****
21. Dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.3.2019, č.j. 14 Co 4/2019-89 „*schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je třeba chápat jako situaci, kdy v závislosti na frekvenci splácení zbude spotřebiteli v jeho osobním/domácím rozpočtu dostatek finančních prostředků na to, aby mohl za normálního běhu věcí bez problémů a omezení splácet splátku úvěru v předpokládané výši. **Proto věřitel musí mimo jiné analyzovat spotřebitelův osobní/domácí rozpočet, a to jak stranu příjmů, tak stranu výdajů. Jak pokud jde o stránku příjmovou, tak i stránku výdajovou, spokojil se právní předchůdce žalobkyně s pouhým tvrzením žalovaného, aniž by jej žalovaný doložil. Skutečnost, že jeho výdělek činí 17 000 Kč měsíčně, tedy žalovaný nikterak neprokázal a pravidelné měsíční výdaje zjišťoval právní předchůdce žalobkyně pouze ve vztahu k bydlení, další výdaje (např. náklady na dopravu, domácnost, případnou vyživovací povinnost apod.) pak nezkoumal, přičemž ani údaje ohledně bydlení následně neověřil. Povinnost věřitele vyžádat si od spotřebitele potřebné informace, aktivně opatřovat další přiměřené a objektivně zjistitelné informace o spotřebiteli a všechny získané informace řádně ověřit a vyhodnotit přitom vyjádřil Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 1726/2006 již dne 27. 9. 2007. Tuto povinnost věřitele pak zdůraznil ve svém rozhodnutí ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/18, v němž současně řešil, zda ke splnění povinnosti věřitele posoudit s odbornou péčí úvěruschopnost postačí provedení lustrace v registru SOLUS. Ve stejné skutkové věci pak vyslovil v právní větvě uvedeného rozhodnutí, že „věřitel nedostojí povinnosti postupovat s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, vyjde-li z objektivně nedoloženého***

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.“

22. Dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.5.2020, č.j. 14 Co 36/2020-63 **„posouzení úvěruschopnosti přitom směřuje ke schopnosti spotřebitele pravidelně sjednaný spotřebitelský úvěr splácet, a to s důrazem nejen na příjmy, ale i na výdaje spotřebitele. Důraz při posouzení úvěruschopnosti je přitom kladen na poměr mezi příjmy a výdaji spotřebitele a na posouzení toho, zda spotřebiteli zbude po vynaložení běžných výdajů měsíčně taková částka, jaká je potřeba pro splácení úvěru. Věřitel smí poskytnout spotřebiteli spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.“**
23. Soud dospěl k závěru, že právní předchůdkyně oprávněně řádně nepřezkoumala úvěruschopnost povinných při uzavírání smlouvy o úvěru. Soud z rozhodčího spisu nezjistil ničeho, z čeho by vyplývalo, že právní předchůdkyně oprávněně příjmy a výdaje povinných zkoumala. V rozhodčím spisu soud nenalezl ani v úvěrové smlouvě uvedenou žádost povinných o poskytnutí úvěru, v níž měly povinné uvést své měsíční příjmy a výdaje. Samy povinné uvedly, že si nevzpomínají, zda byly dotazovány na své majetkové poměry. Rovněž uvedly, že si nepamatují výši svého příjmu a stav majetku v době uzavírání předmětné úvěrové smlouvy. Oprávněná se z nařízeného jednání omluvila, proto ji soud nemohl vyzvat ve smyslu § 118a o.s.ř. k předložení předmětných listin, z nichž při posouzení úvěruschopnosti povinných právní předchůdkyně oprávněně vycházela. Soud není oprávněn ani povinen poskytovat poučení jinak a ani není povinen jen z tohoto důvodu odročovat jednání (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27.10.2010, sp.zn. III ÚS 2848/2010). Pokud v řízení nebylo prokázáno, že úvěruschopnost povinných byla řádně posouzena, neunesla oprávněná důkazní břemeno. Soud tedy vychází z toho, že úvěruschopnost povinných řádně posouzena nebyla.
24. Soud tak posoudil smlouvu o úvěru jako absolutně neplatnou nejen v části smluvního úroku, ale i v celém rozsahu pro nedostatek posouzení úvěruschopnosti dlužníků. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sp.zn. 33 Cdo 2178/2018, *„věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.“* Na daném závěru ničeho nemění, že povinná 1 úvěr částečně splatila. Zde soud dodává, že na úvěr byly uhrazeny v plné výši pouze dvě splátky, což opětovně ukazuje, že povinné nebyly schopny poskytnutý úvěr splácet. K neplatnosti je třeba přihlídnout i bez návrhu dle § 588 o.z., neboť porušením svých povinností právní předchůdkyně oprávněně nezasáhla pouze do zájmů povinných jako spotřebitele, nýbrž zjevně narušila veřejný pořádek, když ustanovení § 9 odst.1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, chrání také celou společnost (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11.12.2018, č.j. 17 Co 149/2018-86, viz rozsudek NS ČR ze dne 25.7.2018, č.j. 33 Cdo 2178/2018, viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie sp.zn. C-679/2018 ze dne 5.3.2020).
25. Exekuci je třeba zastavit dle § 268 odst. 1 písm.h) o.s.ř. bez ohledu na pasivitu povinných v řízení před rozhodcem, neboť v důsledku neplatné úvěrové smlouvy nebyla dána pravomoc rozhodce vydat rozhodčí nález. Důvod k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm.h) o.s.ř. je tedy dán, aniž by bylo nutné se nejdříve domáhat zrušení rozhodčího nálezu (k tomu srovnej nález Ústavního soudu ze dne 17.1.2012, sp.zn. I.ÚS 871/11). Exekuce byla vedena na základě od počátku nezpůsobilého exekučního titulu ve zcela zjevném rozporu se zásadami demokratického právního řádu. Povinné jako spotřebitelé byly v soukromoprávním vztahu slabší stranou, bylo zejména na právní předchůdkyni oprávněně jako profesionálovi v oblasti poskytování úvěrů, aby úvěruschopnost dlužníků řádně posoudila a negenerovala na úkor povinných nepřiměřený zisk na základě nemravného smluvního úroku.
26. Důsledně tomu rozhodl soud tak, že exekuci zastavil (viz výrok I tohoto usnesení). Na daném ničeho nemění, že pohledávka za povinnými byla v mezidobí postoupena novému věřiteli a následně v exekučním řízení znovu dalšímu věřiteli, neboť na samotném charakteru úvěrové smlouvy ani na Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.

- povinnosti řádně posoudit úvěryschopnost dlužníků to ničeho nemění (k tomu srovnej i ustanovení § 107 odst. 4 o.s.ř.).
27. Ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.4.2020, sp.zn. 20 Cdo 1857/2019 se soud pro nadbytečnost nezabýval ekonomickou závislostí rozhodce, neboť samotný závěr o neplatnosti úvěrové smlouvy vedla soud k závěru, že nebyla dána pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu jako exekučního titulu, a z tohoto důvodu byla exekuce zastavena. Z téhož důvodu se soud nezabýval ani dalšími námitkami povinných, tj. že rozhodčí smlouva byla formulářového charakteru, pročež volba rozhodců nebyla s povinnými individuálně projednána a povinné neměly možnost ovlivnit výběr jmen rozhodců (shodně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.5.2020, sp.zn. 20 Cdo 2884/2019 nebo náleze Ústavního soudu ze dne 6.4.2021, sp.zn. I ÚS 3962/2018). Obecně soud pouze konstatuje, že uzavírání smlouvy formulářovým způsobem je standardním způsobem uzavírání smluv, který reflektuje i § 1798 a násl.o.z. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23.1.2018, sp.zn. 20 Cdo 4022/2017 k formulářovým smlouvám uvedl, že *„uzavírání rozhodčích smluv „formulářovým způsobem“ není neobvyklý, nestandardní a pro zakotvení rozhodčího řízení naopak z praktických důvodů užívaný prvek, který zákon ani v kontextu smluv, v nichž na jedné ze smluvních stran vystupuje spotřebitel, nijak výslovně nelimituje, pakliže je jinak zachována vyšší míra ochrany slabší strany; takový postup lze dokonce (v obecné rovině) shledat jako příznivější z toho důvodu, že lze očekávat, že ochranná spotřebitelská ustanovení (např. § 3 odst. 3 až 5; § 4 odst. 3, nebo § 8 zákona o rozhodčím řízení) nebudou oproti rozhodčím smlouvám, sjednaným ad hoc „slovo od slova“, podnikatelem opomenuta.“*
28. Soud nerozhodoval o zrušení případných příkazů k úhradě nákladů exekuce, neboť do předložení věci k rozhodnutí soudu soudní exekutor žádný příkaz k úhradě nákladů exekuce nevydal. Pokud by soudní exekutor vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce posléze, pak zastavením exekuce pozbývají vydané příkazy účinků. Z toho důvodu soud rozhodl znovu o celých nákladech exekuce a nákladech exekučního řízení mezi účastníky.
29. O náhradě nákladů exekučního řízení mezi účastníky a o nákladech exekuce rozhodl soud dle § 89 věty první e.ř., dle kterého dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. Zavinění za zastavení exekuce stíhá oprávněnou, neboť společnost Barlog Capital a.s. podala exekuční návrh na základě nezpůsobilého exekučního titulu, neboť rozhodčí smlouva byla shledána neplatnou stejně jako smlouva o úvěru (viz § 107 odst. 4 o.s.ř.).
30. Soud zvážil následně možnost aplikace § 150 o.s.ř. a dospěl k závěru, že pro jeho aplikaci jsou splněny podmínky. Soud na daný případ aplikoval závěry judikatury Ústavního soudu (např. náleze Ústavního soudu ze dne 28.4.2020, sp.zn. IV ÚS 3017/2019 a náleze Ústavního soudu ze dne 23.3.2021, sp.zn. IV. ÚS 3038/2020, dle kterého *„v obecné rovině možno dodat, že při daném rozhodování není vyloučeno zohlednit i pasivitu povinného; v takovém případě exekuční soud může náhradu nákladů řízení i nákladů exekuce povinnému přiznat jen zčásti (tak, aby její výše odrážela relevantní okolnosti konkrétního případu, včetně jednání oprávněného). V daném případě má soud za to, že povinné, byť slabší smluvní strany, nemají vůči oprávněné nárok na náhradu nákladů řízení, a to ani částečně. Především bylo ve věci nesporné, že úvěr byl povinným poskytnut. Ačkoliv při jednání vyplynulo, že povinné jako osoby hluchoněmé mají chudší slovní zásobu, což jim ztěžuje detailně pochopit celý obsah úvěrové smlouvy, povinné podstatě institutu úvěru rozumí. Zároveň uvedly, že úvěrovou smlouvy vůbec nečetly a rovnou ji podepsaly. Soud má za to, že i když povinným činilo čtení celého textu úvěrové smlouvy velké potíže a nebyly schopny ji pochopit v celém rozsahu, nelze pominout úplnou laxnost povinných. Ze smlouvy o úvěru je na první pohled patrná výše poskytovaného úvěru včetně celkové částky, kterou mají povinné vrátit. Zároveň byla povinným známa i výše splátky, neboť v jednom případě byla celá výše splátky povinnou 1 uhrazena. Povinná 1 uhradila cca jednu polovinu jistiny úvěru (6 420 Kč). Poslední splátku uhradila dne 14.4.2015. Do prodlení se povinná 1 dostala již při placení 3. splátky. Ačkoliv věřitel by neměl půjčovat peníze osobám, které nejsou schopny poskytnutou částku vrátit, pak na druhé straně ani dlužníci by si neměli půjčovat peníze, pokud nejsou schopni dodržet sjednané splátky. Skutečnost, že byla povinná 1 těhotná, jak uvedla, sama o sobě neodůvodňuje, že přestala dodržovat splátkový kalendář, a to již od třetí splátky. Pokud se Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Stejskalová.*

povinná 2 domnívala, že není povinna společně splácet spolu s povinnou 1, neboť ve smluvním vztahu nevystupuje jako další dlužník, ale pouze jako ručitel, nezbavila jí tato domněnka, která se posléze ukázala jako mylnou, povinnosti informovat se u povinné 1, zda své platební povinnosti skutečně plní a zda je tak činěno řádně a včas. Povinná 1 sice uvedla, že se pokoušela kontaktovat věřitele, ale nemůže toto své tvrzení nijak doložit. Soud má za to, že i kdyby se povinná 1 neúspěšně snažila kontaktovat věřitele, měla další možnost domluvy s věřitelem v rámci rozhodčího řízení. Ačkoliv rozhodčí žaloba byla doručena fakticky pouze povinné 2 a rozhodčí nález zase jen povinné 1, povinné uvedly, že se vzájemně o došlých zásilkách informovaly. V rámci rozhodčího řízení však zůstaly obě povinné zcela pasivní. Ničeho neuhradily ani po vydání rozhodčího nálezu, protože exekucním návrhem se společnost Barlog Capital a.s. domáhala vymožení nároků v rozsahu, ve kterém jí byly přiznány rozhodčím nálezem. Až na základě vedené exekuce soudní exekutor pohledávku společnosti Barlog Capital a.s. a posléze oprávněné částečně vymohl (vymoženo bylo celkem 7 987 Kč). Za těchto okolností soud dospěl k závěru, že tyto okolnosti představují důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o.s.ř. Proto soud povinným ve výroku II tohoto usnesení, jinak v řízení o zastavení exekuce úspěšným, vůči oprávněné žádnou náhradu nákladů exekucního řízení nepřiznal (srovnej také např. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.12.2020, č.j. 95 Co 135/2020 – 103.

31. Soud rovněž nepřiznal soudnímu exekutorovi ve výroku III tohoto usnesení náhradu nákladů exekuce, neboť soudní exekutor se náhrady nákladů exekuce výslovně vzdal.
32. České republice soud nepřiznal žádnou náhradu nákladů řízení ve smyslu § 148 o.s.ř. spojené v tomto případě s ustanovením tlumočnicka povinným, protože právo účasti na jednání soudu je jedním ze základních lidských práv účastníka v rámci soudního řízení. Pokud tedy účastník řízení je osobou hluchoněmou, je soud povinen zajistit účastníkovi při jednání tlumočnicka, aby účastník mohl svého práva účasti na jednání mohl řádně využít. Náhrada nákladů řízení tak České republice nepřísluší. Proto soud rozhodl, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV tohoto usnesení).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Most 2. února 2023

Mgr. Jana Čermáková v.r.
samosoudkyně